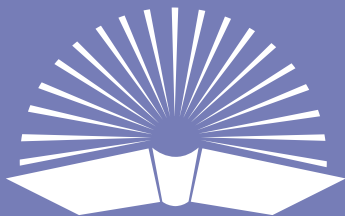

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
בהעלותך

myshliach.net

בהעלאתך

לקו"ש חלק ב' ע' 23 ואילך
מתורגם ללה"ק

ישראל.

למרות הבדלי הסוגים בקרב ישראל, שכן, על כל יהודי לעבוד את ה' בכשרונותיו הוא, "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני"4, הוא וכשרונותיו שחונן בהם נוצרו כדי לעבוד את ה' בכשרונות אלו, הרי הצד השווה שביניהם, שכולם נרות, כולם מאירים.

ההבדל אינו אלא בגישה ל"עבודה". עבודתם של אלו היא בקו החסד, בהתאם לכשרונות וחושים שנתברכו בהם. ועבודת הללו היא בקו הגבורה, בענייני חומרות, ובלבוש של "דינים", בהתאם לחושיהם. אין זה אלא שגישתם היא בקו הגבורות, ברם, מטרת עבודתם היא שווה: להאיר.

– אף שהתכלית, המטרה אחידה לכולם – יש, בכל זאת, הבדל גדול בין דרך קו הגבורות לבין הדרך שהיא לכתחילה בקו החסדים, שאז אין צורך לגשש. המטרה נראית לעין מיד, שכן גם בגלוי זו דרך של "ואהבת לרעך

א. בהפטרת פרשת בהעלותך נאמר: "ראיתי והנה מנורת זהב כולה"1. דבר המורה על כנסת ישראל: כל ישראל יחד – מנורת זהב כולה.

המנורה היתה מורכבת משבעה נרות, כך גם קיימות דרכים שונות בישראל וכפי שמוסבר בפירוט בחסידות: יש כאלה שדרכם בקו החסד, ויש ההולכים בקו הגבורה וכו', וכך נמנות שבע דרכים, שהן שבעה הנרות2.

הצד השווה שבהם – שכולם נרות, וכולם מאירים בבית המקדש, ואינם מסתפקים בהארתם את בית המקדש אלא שהאור בוקע מביהמ"ק לעבר העולם כולו, לכן היו בבית המקדש החלונות, "שקופים אטומים"3.

לא ככל הבתים, בהם מותקנים חלונות כדי להכניס את האור מן החוץ, אלא, להיפך, מבית המקדש הואר כל העולם, והרי זו תכלית כוונת בית המקדש.

מי הפעיל את זה? – הנרות, נשמות

כמוך".

בכל סוגי ישראל.

(משיחת יו"ד שבט, תשט"ז)

א. הסדר בהפצת המעינות חוצה, הוא: לא להמתין עד שאלה הנכללים בגדר "חוצה", יבואו למעינות, אלא: "יפוצו מעינותיך חוצה", לצאת החוצה ושם להפיץ המעינות.

ודרך זו יסודה באהרן הכהן, שעליו נאמר "אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", אהרן לא המתין עד שבאו אליו, אלא הקדים והלך אליהם.

והוא הלך "לבריות", כלומר, גם לאלה שאין בהם כל יתרון מלבד היותם "בריות", ברואי הקב"ה, גם אליהם הלך אהרן וקרבם לתורה.⁷

ברם, דיוק הלשון הוא: "ומקרבן לתורה", הוא קרבם אל התורה, לא שקירב התורה אליהם, למרות שפנה ל"בריות", לא נתן להם התורה לפי רוחם: לא עשה שום פשרות והיתרים בתורה: לא קירב את התורה לרוח הבריות, אלא קירב את הבריות לתורה, תורה תמימה, כמות שהיא.

ב. "נקודת" עבודתו של אהרן רמוזה בפרשת השבוע – בהעלותך את הנרות. נרות רומזים לנשמות ישראל, וכנאמר: "נר הוי' נשמת אדם".⁸

וזה היתה דרכו של אהרן כהן גדול, שהדליק את המנורה. אהרן היה אוהב את הבריות ומקרבן לתורה.⁵ גם בריות, כאלה שאינם מחוננים בשום יתרון, ואין בהם אלא מגרעות בלבד, מעלתם היחידה מתבטאת בכך שהקב"ה בראם. – כפירוש אדמו"ר הזקן נ"ע⁶ – גם להם גילה אהרן יחס של אהבה.

ולא היתה זו רק מטרתו, כי אם גם הדרך למטרה. כלומר שגם בגלוי היתה הדרך "אוהב את הבריות". ועל ידי כך, "ומקרבן לתורה". לעשותם לבני-תורה.

כך היתה גם דרכם של רבותינו הנשיאים, עד כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא ועד בכלל, שעבודתם היתה: הדלקת הנרות.

בכל איש ישראל ישנו "נר הוי' נשמת אדם", אלא שיש אשר מחכים שידליקוהו, וזאת היא עבודת נשיאי ישראל, הדלקת נר הוי' נשמת אדם החבוי בקרב כל איש ישראל, ובכך קיימים שבעה סוגים.

אצל נשיאי חב"ד בכלל, ואצל כ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא בפרט היתה האהבה בגלוי: לא רק המטרה היתה – אור, כי אם גם הדרך למטרה היתה באופן זה. בדרכי קירוב ובדרכי נועם הדליק את נר הוי' נשמת אדם

על כל אחד מישראל ללכת בעקבות אהרן הכהן, לקרב הבריות לתורה.

(ב) ברם, ה"הטבה", הכנת הנרות, אפשרית רק ע"י הכהן.

הרי אפשר לחשוב: מאחר והעיקר הוא, הרי להשפיע על הזולת. מה חשיבות לשאלה, באיזה דרך ובאמצעות מה אשפיע עליו?! – אסביר לו נושא בתורה, לפי הבנתי – במדה שהיא מתאימה להבנתו: אבחר לו דרך במצוות המתאימה גם לי וגם לו, וכדומה, וכך אשפיע גם על הזולת.

כלפי כך באה ההוראה: שההטבה, הכנסת השמן והפתילה, החומר ממנו מושתת הנר, אפשרית רק ע"י הכהן. לא כל אחד מסוגל ומתאים לבחור ולהכין הגורמים בהם מדליקים הנר, ורק הכהן בכוחו לעשות זאת.

כהן הוא, שאין לו חלק ונחלה עצמית, אלא "ה' הוא נחלתו", וכפי שהרמב"ם כותב¹²: "אשר נדבה רוחו כו' להבדל", רק מי שמובדל מחומריות וכל מהותו היא להדבק בה' ולעבדו – בכוחו להיטיב ולהכין הדרכים להארת נרות הנשמה, ורק לאחר שהכהן מכין השמן והפתילה מתפקידו של כל אחד להדליקם, – להפיץ מעינות אלו גם חוצה.

(ג) מקום המנורה המוארת הוא בהיכל דוקא "עשר קדושות הן"¹³, עשר מדריגות בקדושה (קדשי

בכללות קיימים שבעה סוגים בנשמות ישראל, וכמבואר בלקוטי תורה⁹ שזהו ענין שבעת נרות המנורה, ועבודת אהרן היתה: הדלקת הנרות והעלאתם. בכל איש ישראל ישנו הנר האלקי, אלא שהוא חבוי, ועבודת אהרן היא להדליק נרות אלו, ולגלותם מהעלמם.

וכל כך פעל אהרן בגילוי נשמתו של כל יהודי, "עד שתהא שלהבת עולה מאליה". כל זמן ש"נר הוי" של הבריות זקוק להדלקתו של אהרן – לא הגיעו הם עדיין לתכלית. העבודה צריכה להיות: הדלקת הנר עד שהשלהבת תעלה מאליה, כשאינ צורך עוד בהדלקה, והיא דולקת ומאירה מאליה.

ג. בהדלקת המנורה בבית המקדש, ישנם שלשה דינים¹⁰: (א) הדלקה כשרה בזר, גם מי שאינו כהן כשר להדלקת המנורה. (ב) הטבת הנרות, הכנת הנרות צריכה להיות דוקא ע"י כהן. (ג) מקום עמידת המנורה הוא דוקא בהיכל בית המקדש. מובן, איפוא, שגם בהדלקת המנורה הרוחנית, כלומר: הארת נשמות ישראל, ישנם שלשת תנאים אלו.

(א) הדלקה כשרה בזר.

עבודת ההשפעה על הזולת והפצת המעינות חוצה, אינה עבודה רק ליחיד סגולה. והרי זו זכותו וחובתו של כל יהודי, וכמאמר המשנה לכל

פרטיו, אין זה קיום מחציתו של הרצון, כי אם אי-קיום הרצון לגמרי. אדרבה: יש כאן עשיית היפוכו של הרצון.

כשם שקיים הבדל בין איש לאיש, שכל אחד יש לו תפקידו הוא, ואין ללמוד ממנו על חברו, כך קיים גם הבדל בין דור לדור: אף על פי שבדורות הראשונים היו רבים שלא עסקו בפנימיות התורה – בדורות האחרונים, שנתגלתה פנימיות התורה, הרי התגלות זו עצמה, הוראה, שלימוד פנימיות התורה הוא אחד מתפקידי דורנו. ומכיון שכך – אסור אחרת. שכן, כאמור: אין חלוקה ברצון.

הדלקת המנורה מלמדת אותנו: דרושה בהתעסקות בפנימיות התורה, וכמדובר בענין השלהבת*¹⁴, שלא די ב"נהורא אוכמא", – גליא דתורה, אלא שיש הכרח גם ב"נהורא חיורא", פנימיות התורה, ולימוד פנימיות התורה יתן כוח ועוז, לשלוט על כל המפריעים, ויוסיף "חיות" גם בלימוד הנגלה של תורה ובקיום המצות.

* * *

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

קדשים, היכל, וכיו"ב), וגם הדרגות שלמטה מההיכל, קדושות הן. בכל זאת, בהדלקת המנורה באחד ממקומות הללו שקדושתו למטה מקדושת ההיכל, לא יצאו ידי חובה. לכל דבר נועד "שדה פעולה" משלו, ותפקידה של המנורה הוא – להאיר בהיכל.

ד. ההוראה מכך ב"עבודה" היא, שאל יאמר האדם: "אמת הדבר שאיש ישראל צריך להדליק הנר אשר בקרבו והנר של הזולת, אך מי אומר שעלי לעשות זאת בקדושה חמורה כל כך? ישנם הרי הרבה מבני ישראל, אשר אין דורשים מהם במדה גדולה כ"כ, ומדוע, איפוא, נדרש אני לבצע זאת בצורה כזו?"

לכך באה ההוראה: כל אחד יש לו תפקידו, משימתו שנועדה עבורו, מאחר ואדם זה חונן בכוחות ואפשרויות להאיר במקום קדוש יותר, מוכיחה עובדה זו שזה התפקיד שהוטל עליו ע"י הבורא. וכשלא עושה את הדבר כך – פירוש הדבר שלא מילא עדיין תפקידו, שכן לא קיים רצון הבורא.

כידוע, לא ניתן הרצון לחלוקה. זה ההבדל בין שכל לרצון¹⁴. בהשכלה ותבונה, תיתכן גם הבנה חלקית, לא כן ברצון. כשלא מבוצע הרצון לכל

בהעלותך

מתורגם ללה"ק

שלושה ענינים עקריים בעבודת הקרבנות:

(א) קרבן מלשון קרוב. כאשר היהודי מקריב קרבן לה', הוא מתקרב לה'.
 (ב) העלאה מלמטה למעלה. חלק מן הקרבן נשרף על המזבח, ומבטא את ההתעלות. בשר הקרבן הגשמי הופך לקרבן רוחני.

(ג) המשכה מלמעלה למטה. חלק מן הקרבן נאכל על-ידי הכוהנים או על-ידי הבעלים (המקריב), ומבטא את ההמשכה מלמעלה למטה. בשר הקרבן הקדוש נאכל על-ידי האדם והופך לדם מדמו ולבשר מבשרו.
 שלשת הענינים המצויים בכל קרבן בולטים במיוחד בקרבן פסח.

בכל קרבן, המקריב מתקרב לה', הוא מתקדם על-ידי הקרבן לקראת הקדוש-ברוך-הוא, ועולה במדרגת הקרבה אליו. אולם, 'פסח' מלשון פסיחה ודלוג. המקריב את קרבן פסח הוא כמדלג וכמנתר, הוא מתנתק לחלוטין ממציאותו הגשמית ומתקרב לקדוש-ברוך-הוא.

בכל קרבן, חלק נשרף על המזבח ומעיד על ההעלאה מלמטה למעלה. אך בקרבן פסח גם החלק הנאכל על-ידי המקריב מורה על ההעלאה. את הפסח יש לאכל "צלי אש", ואסור לבשלו במים או בנוזל אחר. האש, טבעה לעלות תמיד, מלמטה למעלה.

בכל קרבן יש חלק הנאכל על-ידי הבעלים ומעיד על המשכת הקדשה מלמעלה למטה. בקרבן פסח חלק זה בולט במיוחד, שכן הפסח "לא בא מתחלתו אלא לאכילה".

שלוש סבות מעכבות את היהודי ומונעות ממנו להקריב קרבן פסח: א) כאשר יש ברשותו חמץ. ב) כאשר הוא טמא. ג) כאשר הוא נמצא מחוץ לעזרה.

החמץ מסמל גאווה והתנשאות. על בעל הגאווה אומר הקדוש-ברוך-הוא: "אין אני והוא יכולין לדור". הגאווה מרחיקה מהקדוש-ברוך-הוא, והיא הפך הקרוב. מובן שמי שיש עדין ברשותו חמץ, אינו יכול להקריב את קרבן הפסח שענינו קרבה לה'.

הטמאה מפריעה להעלאה מלמטה למעלה הנפעלת על-ידי הקרבן. טמאה אינה נקלטת בשכל, היא אינה נכרת כלפי חוץ, אלא היא שנוי רוחני. כאשר היהודי נטמא, נשמתו נעשית נמוכה יותר. הטמאה היא ירידה רוחנית.

כדי להקריב את הקרבן יש להמצא בעזרה. זו דרישה גופנית ולא רוחנית. מי שמאוד רוצה להיות בעזרה, אין רצונו מועיל לו. כדי להקריב הוא חייב להמצא שם בפועל. ההמצאות מחוץ לעזרה הפוכה לענינו של הקרבן, המוריד את הרוחניות ומחזיר את הקדושה בתוך הגוף. לכן גם תנאי זה מעכב את הקרבת הקרבן.

לכל אלו שלא הקריבו קרבן פסח מעניקה התורה אפשרות נוספת, פסח שני. על ענינו של פסח שני אמר מורי וחמי הרבי (הרי"צ): "אין דבר אבוד! תמיד אפשר לתקן!".

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ח, עמ' 71-74)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

על אודות הדלקת המנורה בבית המקדש, עליה מדובר בפרשת השבוע בהעלותך, אומרת התורה שלושה ציוויים. בנוגע למדליק המנורה - אינו חייב להיות כהן, גם 'זר', והיינו יהודי פשוט, יכול להדליק אותה. אולם בנוגע להטבת הנרות, והיינו הכנתם על גבי המנורה - זה חייב להיעשות ע"י כהן ואינה כשירה בזר. ציווי שלישי בנוגע למנורה, אומרת התורה, שמקום ההדלקה חייב להיות בבית המקדש ולא בחוץ.

התמיהה:

כל פרט בתורה, ובטח אחד כזה הנוגע לבית המקדש - שייך ורלוונטי לכל יהודי בכל מקום, ויש להפיק ממנו הוראה לחיי היום יום. "תורת חיים - הוראה בחיים". אילו הוראות אם כן נוטלים אנו מאותם שלושה ציוויים?

הפתרון:

ואל תתפלאו. שלושת ההוראות מאותם שלושה דינים - נוגעים במיוחד עבורנו כיוון שמדברים על אופן ההתנהגות כאשר מקרבים יהודי לחיי תורה ומצוות. ההדלקה כשירה גם בזר - הדלקת האור אצל הזולת יכולה להתבצע על ידי כל אחד. אין יהודי שיכול לומר לעצמו, 'אני איני מתאים או שייך לזה'. ההטבה, רק כהן יכול - הצורה בה יתבצע הקירוב, ההכנה והאופן, זה רק הגדולים והחכמים קובעים. לא כל אחד יכול לומר - אני יודע כיצד צריך לנהוג ואיני מעוניין לשמוע עצות. מקום ההדלקה רק בבית המקדש - השטח, הרקע, במלאכת הקירוב אינה נתונה לפשרות. יש רק דרך אחת שבה ניתן לקרב והיא הדרך שנשללה לנו ע"י התורה, הבית המקדש שלנו, אסור לנו לסטות מזה.

ואיזה חום לא קבעו את ההגשרה הזאת, שזה אומר, חום כזה שאם יניחו עליו את היד יהיה 'סולדת בו', כלומר, מיד היד תברח מהחום כי הוא כואב לה. חום כזה הוא חום שיכול לבשל, ולכן אסור להניח עליו בשבת דברים שיכולים להתבשל. אז החום של הידית של המכונת לדוגמא היה מאוד חזק כך שכמעט גרם לי לכוויה ביד" הסביר בסבלנות. "אהה הבנתי. אז נגיד הפלטה של שבת היא חמה מאוד, אי אפשר להניח עליה את היד מרוב חום, ולכן היא נקראת מבשלת ואסור להניח עליה מאכלים שעוד לא יתבשלו כי יכולה לגרום לבישולם בשבת?" רצתה רבקי רק ולוודא שהבינה. "כן בדיוק" הסכים איתה.

"שמוליק הבאנו לך מיים!!!" הכריזה חיוש בקולות צהלה, בזמן מהגדולים דברו, הספיקו חיוש ושניאור להתחמק מהסלון ולסחוב איתם חזרה דלי גדול מלא עד גדותיו במים שנשפכו לכל עבר והציפו את המסדרון. "למה זה?" נדהמה רבקי והביטה בשיח הרטוב במבט מזועזע, "שמוליק זה אתה אמרת, שהלוואי שמישהו ישפוך עליך מיים" ציטטה אותו חיוש בפנים רציניות לחלוטין, "אז אני ושניאור התנדבנו להביא לך את הדלי, ואנחנו מסכימים גם לשפוך אותו עליך!" הציעה בחיוך גדול. שמוליק ורבקי הביטו אחד בשני ורק פרצו בצחוק.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"מיים, בגדים, גלידה, דגים" רבקי ונהנתה לראות את חיוש ושניאור מקפצים מצד לצד לפי הכללים בסימן הבלתי נראה שהראתה להם. הם שיחקו "ים יבשה", אבל כדי לשדרג את המשחק שיהיה יותר מעניין הציעה רבקי שהיא תגיד מיילים שקשורות לים או ליבשה ולפי זה הם יצטרכו לקפוץ לים או ליבשה...

"צמחים" אמרה, "היי יש את זה גם ביבשה וגם בים!" קראה חיוש והעמידה את רגליה בפיסוק כשהם מגיעות כך לשתי הקצוות, שניאור מיהר לנהוג אחריה. "מברשת" הוסיפה וחייכה, "יבשה!" צהלו הקטנים, "לוייתן" זרקה, "ים!" דלגו בפנים משולהבות.

"וואי מי אמר פה ים? איך היית רוצה ללכת עכשיו לים, או לבריקה או שסתם ישפכו עלי

קצת מיים" נכנס שמוליק לסלון בפנים אדומות, "איזה חום בחוץ!!" הסכימה איתו רבקי, "אם אני יוצאת לדקה מהמזגן אני חוזרת מטפטת מזיעה" אמרה. "נכון, מקודם נסעתי עם אבא לתפילה, וכשחזרנו לרכב, הידית של הדלת הייתה כל כך רותחת שכמעט חטפתי כוויה" סיפר להם, "זה אפילו יותר מחום שהיד סולדת ממנו..." הוסיף. "חום שמי סולדת? מה? לא הבנתי..." תממה רבקי. "חום שהיד סולדת בו זה מושג הלכתי שקשור להלכות מבשל בשבת" ענה לה שמוליק, "יש כל מיני דרגות של חום, חום גבוה וחום נמוך, אז כדי שידעו איזה חום נקרא כמבשל

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

אסור לקרוע אותיות שעל עטיפה בשבת משום איסור מוחק. לכן נזהרים לא לפתוח אריזות וחטיפים וכו' שיש עליהם אותיות בצורה שתחתוך אותם.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

לוי שטרסברג - אוקריינה
מושקא בוטמן - קומבודיה
גליצנשטיין - מעלה אפרים

נוסע/סע

מער לעבעדיקר

הרבי מוצא את הדרך לענות

אחייניתו. החתונה הייתה בסיאטל, העיר הגדולה ביותר בצפון מערב ארצות הברית, אולם 'על הדרך', אם כבר עזב את ביתו שבארגנטינה, ניצל הרב פרקש את ההזדמנות כדי לעצור בניו-יורק ולבקר באוהל הקדוש של הרבי.

ידידו של הרב פרקש, יהודה (שם בדוי) נתן לרב פרקש טרמפ מביתו לשדה התעופה הארגנטינאי. הרבה שנים לפני זה יהודה חלה במחלה נוראה ובניסים גדולים הצליח לשרוד ולהחלים, אבל בעקבות המחלה נשללה ממנו האפשרות להביא ילדים לעולם.

בדרך לשדה התעופה סיפר יהודה לרב פרקש שהוא ואשתו שוקלים לאמץ ילד, והוסיף שכעת הם עומדים בפני התלבטות קשה. מצד אחד, אמר יהודה לרב פרקש, הם רוצים לאמץ ילד יהודי; אולם מצד שני, לא קל למצוא ילד לאימוץ ואולי עליהם להתפשר ולקחת גם ילד לא יהודי אך לגייר אותו ולגדל אותו כיהודי.

"התייעצתי עם רבנים שונים ולכל אחד הייתה דעה אחרת משלו", תינה יהודה בכאב ובבלבול, ללא ידיעה ברורה מה עליו לעשות. הוא נתן לרב פרקש את שמו ושם אמו וביקש ממנו שיזכיר אותו לברכה בציון של הרבי שיזכה שבורא העולם יאיר את עיניו שיידע כיצד לפעול...

הרב פרקש, מיותר לציין כמובן, הבטיח לו כי יעשה את בקשתו במלואה.

לניו-יורק הגיע הרב פרקש ביום שישי, ושם נשאר

כל פרט בחיינו, יש עבורו מסר מהרבי. הוראה שאותה הדריך אותנו הרבי כיצד לנהוג. בכל פרט ופרט בחיים, ובטח שבנוגע לעניין כל כך עיקרי, כמו זה שעליו נדבר בשורות הקרובות.

בשנת ההסתלקות של הרבי הקודם, כתב לרבי אחד מהחסידים שהתרגל לכתוב לרבי הקודם מכתבים ולקבל תשובות, שמרגיש כי כעת אין לו את מי לשאול אחר ההסתלקות. את התשובה שענה לו הרבי, אין כל ספק שאתם מכירים. וכך כתב לו הרבי: "אם יעמוד חזק בהתקשרותו אליו (והיינו - אל כ"ק אדמו"ר הרי"צ) מבלי הבט על תחבולות היצר, וישלח השאלה על ציון כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, "וועט דער רבי געפינען א וועג ווי עם צו ענטפרן". והרבי כבר ימצא את הדרך לענות לו."

דומה שמסר זה של הרבי רלוונטי ונכון ונחוץ גם ובעיקר עבורנו, החסידים של אחרי ג' תמוז, יותר מתמיד. אין שליח או חסיד של הרבי שנתקל בקושי. שמבקש מענה. שחפץ להרגיש קרוב. שלא חש בתשובתו של הרבי שמגיעה אליו בדרך ניסית.

דוגמה לדבר, הסיפור המיוחד הבא:

התשובה שהגיעה בזמן

היה זה לפני כארבע שנים תמימות, בחודש סיון של שנת תשע"ה. הרב שניאור זלמן פרקש, משפיע בישיבת 'תומכי תמימים' שבארגנטינה, יצא מביתו שבבואנוס איירס, בדרך לחתונה משפחתית של

עד ליום ראשון בערב - אז המשכתי לסייטל, שם ערכה החתונה כאמור.

ביום ראשון בבוקר, רגע לפני שהוא נוסע אל שדה התעופה בדרכו לסייטל, יושב הרב פרקש בבית הכנסת שליד האוהל ולומד מספר חסידות. במקום התקבצו אנשים שונים שהחלו להתפלל תפילת שחרית. אחד מהם היה יהודי מבוגר שהגיע מלווה באיש צעיר, הוא התיישב מול הרב פרקש והחל להתפלל. הרב פרקש הבחין שהוא אומר קדיש יתום במשך התפילה.

התפילה הסתיימה, היהודי קיפל את הטלית והתפילין והתכונן לצאת.

לפתע הוא הסתובב, היהודי, לכיוון הרב פרקש, חיטט בשקית התפילין שלו, הוציא משם פתק ישן ומקופל והגיש אותו לרב פרקש. "תסתכל, תקרא מה כתוב כאן" הוא אמר באידיש מעורבת באנגלית. "בטח זה יעניין אותך".

הרב פרקש לקח את הפתק מתוך נימוס... מעולם לא נפגש לפני זה עם אותו יהודי ודבריו היו נשמעים לו באותו הרגע קצת מוזרים אפילו. אבל לקח הרב פרקש את הפתק והתחיל לקרוא.

הדברים שקרא, הדהימו אותו.

היה זה מכתב מקורי של הרבי, שעסק ב... נושא של אימוץ ילדים! הרבי העניק תשובה מדויקת וציין מה לא לעשות ומה כן לעשות. בדיוק תשובה לשאלתו של ידידו יהודה, הזכור.

נדהם, ביקש הרב פרקש מהיהודי האלמוני רשות

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

לצלם את המכתב. בתחילה הוא סירב, אבל כשסיפר לו על הידיד בבואנוס איירס הוא התרצה והסכים שיצלם את המכתב ללא שם המשפחה של הנמען, וכך אכן עשה הרב פרקש.

לאחר-מכן סיפר אותו יהודי אלמוני לרב פרקש את הסיפור שעומד מאחורי המכתב:

"את המכתב הזה שלח הרבי לאבי זכרוני לברכה", הוא פתח בדבריו. "לאבי לא נולדו ילדים במשך שנים רבות, והוא ביקש לאמץ ילדים. הוא פנה לרב משה פיינשטיין, אחד מפוסקי ההלכה המפורסמים באותם ימים, והוא שהציע לו להתייעץ עם הרבי מליובאוויטש.

"אבי פנה לרבי, והרבי בתשובתו יעץ שלא לאמץ תינוק גוי אלא לחפש משפחות יהודיות חסרי יכולת שמבקשות להעניק את ילדיהן לאימוץ".

היהודי הנרגש סיים את דבריו:

"אני הוא הילד המאומץ, והיום הוא היום האחרון לאמירת הקדיש אחר אבי המאמץ עליו השלום...

"אינני יודע מדוע אבל כשסיימתי את הקדיש הרגשתי דחף לא מובן להראות לך את המכתב ולספר לך את הסיפור..."

אולם הרב פרקש לא זקוק היה לשום הסבר. הבין הוא כבר באותו רגע מיד מדוע הרגיש היהודי צורך להראות לו את המכתב. היהודי האלמוני הזה היה רק צינור בכדי להעביר את תשובתו של הרבי.

היום, יותר מתמיד!

כן. כל אחד ואחד מאתנו צריך לדעת שגם כיום, למרות שבקרוב אם חס ושלום משיח לא יגיע נציין את יום ההילולא העשרים וחמש (מספר בלתי נתפס כשלעצמו!) של הרבי שלנו - יש את הרבי שמקשיב לנו ומשיב לבעיותינו ולשאלותינו.

מאתנו, הרבי אינו מבקש שנכתוב לו כיצד להשיב. הרבי מעוניין בדבר אחד - שנשלח את השאלה אל הצינור. את היתר כבר יעשה הרבי והוא כבר ימצא את הדרך כיצד בדיוק לענות. אנחנו צריכים רק שלא להפריע.